

բուն Հայրենո է: Մարդկային հոգիին ամէն մէկ յատկութիւնը անոր համապատասխանող Աստուածային անհուն ստորոգելիքներէն մէկուն պատկերն է օ՛ն ասաց Աստուած: արասցուք մարդ ըստ պատկերի մերում և ըստ նմանութեան» (Մենդ. Ա. 26): Եւ փչեաց յերեսս նորա շունչ կենդանի, և եղև մարդն յոգի կենդանի» (Մենդ. Բ. 7): Մեր մտաւոր բոլոր կարողութիւնները՝ որոնցմով մեծ աստղաբաշխին բացագանչածին պէս «Աստուծոյ հոգի իր հրաշալիքներուն մէջէն առաջին անգամ մենք կ'անցնինք», և (կնոր քայլերուն կը հետեւինք, մեր սիրտին բոլոր զգացումները՝ որոնցմով անհուն յագեցումի անմարելի պապակովը կ'այրինք, մեր հոգեւոր բոլոր կարօտները՝ որոնցմով սրբութեան, արդարութեան, ճշմարտութեան, բարութեան ու գեղեցկութեան հասնելու բուռն բաղձանքներու խնկումովը կը հալի ու կը սպառի մեր հոգին, այո՛, ասոնց ամէնը ուրիշ բան մը չապացուցաներ, եթէ ոչ սա ճշմարտութիւնը թէ Աստուած՝ կենդանութեան շունչ փչելով մեր ունեւորուն՝ հայրը եղաւ մեր հոգիներուն: Եւ ասկէ մեծ ի՛նչ ճշմարտու-

(Նաբունակելի՝ 4)

թիւն կարելի պիտի ըլլար երեւակայի ու գտնել մարդկային միտքին համար: Մենդոց Գիրքէն մէջ բերուած վերի խօսքերէն կըրնանք նոյն իսկ հետեւցնել, թէ մինչև անգամ մարդկային մարմնոյն նմանութիւնն ալ հետեւողութիւն մը կրնայ ըլլալ Աստուծոյ, բայց այս ոչ թէ տառական ու բառական առումով. որովհետև, «Աստուած հոգի է», և մարմինը հոգիին նիւթական պատկերն է: Բայց, երբ Աստուած ուզեց ինքզինքը յայտնել մարդոց՝ մարդկային նմանութիւնը ընտրեց իբրև յարմարագոյնը: Եւ ի վերայ աթոռոյն նմանութիւն կերպարանաց, . . . այս տեսիլ նմանութիւն փառացն Տեսան» (եղեկ. Ա. 26, 28): Ինչ որ ալ ըլլայ, արդէն մեր հոգեկան, մտաւոր ու զգացական բոլոր կարողութիւնները, իրենց սուրբ և իսկական վիճակներուն մէջ, Աստուածայնութեան վսեմ ու ճշմարիտ կնիքը կը դրուին մեր ճակատներուն վրայ, որով մեր ծագումին սրբութիւնովը և ներաշխարհին մեծ ու անհուն կարօտներովը և Յիսուսի շնորհած ազատութիւնովը՝ համարձակութիւնը կ'ունենանք աղօթելու և ըսելու. «Հայր մեր, որ յերկինս ես:

ԳՐ. ՍՐԿ. Հ. ԳԱԼՈՒՍՏԵԱՆ

Ս Ե Ի Ա Ն

Ովկիանոսների եզերքներին մոլ,
Ես երազում եմ յաւերժ գեղամի
Կապոյտ սափառը մեր ջինջ Սեւանի
Լի հէ՛հեաթական հալկական զինով:

Հոգուս կառօք կարապի թելով
Թռչում է նրա ափերն հայրենի,
Նրա երկինքն ինձ եղաւ հովանի,
Նա ինձ օրօրեց զով-հով քերով:

Ուր լինեմ, լինը մեր չեմ մոռանայ...
Ով ճակատագիր՝, քո ձեռքով բարի,
Երբ բաժանեցիր ծովերն աշխարհի, —
Մեզ տուիր միայն լինը Սեւանա:

Եւ ես մեր լինը չեմ փոխի յաւէս
Ովկիանոսների, լայն ծովերի հետ:

ԱՇՈՏ ԳՐԱՇԻ